

Sygn. akt III AUa 1167/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w Lublinie

sprawy I. A., J. A., K. A.

i M. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek apelacji I. A., J. A., K. A.

i M. A.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 13 października 2015 r. sygn. akt VII U 2003/14

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga

Sygn. akt III AUa 1167/15

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 21 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. A., I. A., K. A. i J. A. prawa do renty rodzinnej po ich zmarłym ojcu W. A.. W uzasadnieniu wskazano, że W. A., zmarły w dniu 4 lutego 2013 roku, udowodnił łącznie 23 lata, 7 miesięcy i 23 dni okresów składkowych, w tym w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem śmierci: 1 rok, 9 miesięcy i 26 dni okresów składkowych. Tym samym nie ziszcila się przesłanka posiadania

minimum 5 lat okresów ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed datą zgonu, wobec czego renta rodzinna po nim nie przysługuje.

Wnioskodawcy odwołali się od powyższych decyzji, przy czym w imieniu małoletniej K. A., odwołanie złożyła matka – D. A.. Odwołania zmierzały do zmiany zaskarżonych rozstrzygnięć poprzez przyznanie wnioskodawcom prawa do renty rodzinnej. Skarżący wskazali, że do ustalonego przez organ rentowy okresu składkowego, jaki posiada W. A., winien zostać doliczony okres nieskładkowy opieki nad córką, K. A., od 1 czerwca 2000 roku do 28 lutego 2002 roku. Organ rentowy, decyzjami z dnia 4 czerwca 2013 roku, ponownie odmówił K. A., M. A., I. A. i J. A. prawa do renty rodzinnej po ich zmarłym ojcu. W uzasadnieniach wskazano, iż w świetle ustaleń dokonanych przez organy orzecznictwa lekarskiego ZUS W. A. przed datą zgonu nie był niezdolny do pracy, a także skorygowano błędnie ustalony staż pracy. W odniesieniu do okresu sprawowania przez ubezpieczonego opieki nad małoletnią córką K., organ rentowy uwzględnił go wyłącznie do dnia 31 grudnia 2001 r., ponieważ po tym dniu D. A. nie była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Uzupełniony staż rentowy W. A. wyniósł łącznie 24 lata, 10 miesięcy i 23 dni okresów składkowych, jednak zakres tego stażu w ostatnim dziesięcioleciu przed śmiercią ubezpieczonego nie uległ zmianie.

Wnioskodawcy, wnosząc odwołania od kolejnych decyzji odmownych i domagając się ich zmiany, poprzez ustalenie im prawa do spornego świadczenia, wskazali, że do stażu ubezpieczeniowego ich ojca winien zostać doliczony okres, w którym pobierał on zasiłek i stypendium z Powiatowego Urzędu Pracy w B., tj. od 10 września 2007 roku do 9 marca 2008 r. Odwołania te podlegały rozpoznaniu pod sygnaturą VII U 1793/13, która została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą VII U 1420/13.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołania. Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją przez wnioskodawców.

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2014 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 13 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołania.

Podstawą wyroku, po ponownym rozpoznaniu sprawy były następujące ustalenia.

W. A., urodzony (...), zmarł w dniu 4 lutego 2013 r. W dniu śmierci był rozwiedziony. Ubezpieczony i jego była żona, D. A., mieli siedmioro dzieci, z czego czworo w dniu śmierci ojca nie osiągnęło 25 roku życia: K., ur. (...); M., ur. (...); I., ur. (...). oraz J., ur. (...).

W dniu 28 lutego 2013 roku D. A. w imieniu małoletniej K. A. oraz troje dzieci zmarłego: J., M. i I. złożyli wniosek o rentę rodzinną po W. A..

Ustalając staż pracy skarżącego organ rentowy ostatecznie ustalił, iż zmarły W. A. legitymował się okresem składkowym wynoszącym 24 lata, 10 miesięcy i 23 dni (brak było okresów nieskładkowych). Na staż ten złożyły się okresy:

- od 21 października 1976 roku do 30 czerwca 1977 roku – zatrudnienie w Wojewódzkiej Kolumnie (...) Sanitarnego w B.

- od 1 lipca 1977 roku do 26 lipca 1978 roku – zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w B.

- od 30 listopada 1978 roku do 2 maja 1979 roku – zatrudnienie w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w B.

- od 3 maja 1979 roku do 1 września 1979 roku – zatrudnienie w Wojewódzkim Zrzeszeniu (...) w B.

- do 23 października 1979 roku do 5 kwietnia 1982 roku – zasadnicza służba wojskowa
- od 13 lipca 1982 roku do 21 sierpnia 1987 roku – zatrudnienie w (...) Związku (...) Stacji Obsługi w B.
- od 20 listopada 1987 roku do 2 maja 1989 roku – zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w B. (w dniach 3 maja 1989 roku do 5 maja 1989 roku – nieobecność nieusprawiedliwiona)
- od 6 maja 1989 roku do 31 maja 1991 roku – zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w B.
- od 4 czerwca 1991 roku do 16 lipca 1991 roku – okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych z Powiatowego Urzędu Pracy w B.
- od 1 grudnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku – okres prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne
- od 1 czerwca 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku – z tytułu opieki nad córką K., urodzoną w dniu (...)
- od 4 czerwca 2002 roku do 10 lipca 2003 roku – okres prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne
- od 13 września 2003 roku do 12 marca 2004 roku – okres pobierania zasiłku z Powiatowego Urzędu Pracy w B.
- od 10 września 2007 roku do 9 marca 2008 roku – okres pobierania zasiłku z Powiatowego Urzędu Pracy w B.
- od 10 marca 2008 roku do 31 lipca 2008 roku – zatrudnienie w firmie Usługi (...) D. K..

W ostatnim dziesięcioleciu przed zgonem tj. od 4 lutego 2003 roku do 3 lutego 2013 roku Zakład uznał za udowodniony okres składkowy wynoszący 1 rok, 9 miesięcy i 26 dni.

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2015 roku pełnomocnik wnioskodawców sporządził wykaz okresów zatrudnienia i prowadzenia działalności gospodarczej oraz sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, przyjął, odmiennie niż organ rentowy iż wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą od dnia 26 listopada 1991 roku do dnia 31 grudnia 1999 roku (tj. o rok dłużej) oraz od 2 kwietnia 2002 roku do 10 lipca 2003 roku (dwa miesiące dłużej). Pozostałe różnice w okresach były kilkudniowe. Pełnomocnik nie przedstawił żadnych nowych dowodów na okoliczności wykazane w piśmie.

W toku postępowania ustalono, iż W. A. leczył się z powodu uzależnienia od alkoholu. Pił ciągami, które trwały około tygodnia. Próbował zerwać z nałogiem, chodził na mityngi Anonimowych Alkoholików, ale nieregularnie, próbował się leczyć farmakologicznie, ale każdorazowo wracał do nałogu. Od 2003 roku leczył się psychiatrycznie oraz w Poradni Odwykowej, ale również nieregularnie. W 2012 roku zmarły leczył się na oddziale detoksykacyjnym, przedtem przebywał na Oddziałach Odwykowych, zobowiązany postanowieniami Sądu Rodzinnego. Wcześniej dziwnie się zachowywał, słyszał głosy, cierpiał na bezsenność, był agresywny, miał zaniki pamięci. Nadto występowały u niego schorzenia gastrologiczne w postaci poalkoholowej niewydolności wątroby, rozpoczął również leczenie kardiologiczne, jednak nie zdążył przed śmiercią wykonać badań diagnostycznych. W. A. zmarł podczas zdawania praktycznego egzaminu na prawo jazdy, z powodu nagłego zatrzymania krążenia.

Biegli gastrolog oraz psychiatra, mając na uwadze dokumenty medyczne zgromadzone w postępowaniu przed organem rentowym, nie stwierdzili aby w okresie przed śmiercią występowały u skarżącego objawy psychopatologiczne, które pozwalałyby na ocenę jego niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Stopień uszkodzenia wątroby stwierdzony w w/w dokumentacji pozwalał co najwyżej na stwierdzenie alkoholowego, tłuszczowego zapalenia wątroby, bez cech nadciśnienia wrotnego. Schorzenie to nie mogło być przyczyną istnienia częściowej niezdolności do pracy. Biegła psychiatra odnosząc się do zeznań świadków i wnioskodawców, wskazała, iż potwierdzają one istnienie uzależnienia od alkoholu ze wszystkimi jego objawami. Nie wynika z nich jednak informacja

o występowaniu choroby psychicznej. Podobnie biegła gastrolog stwierdziła, iż nie ma dowodów na istnienie u skarżącego innej choroby gastrycznej poza poalkoholową niewydolnością wątroby.

Opiniując na rozprawie w dniu 13 października 2015 roku biegła z zakresu psychiatrii podkreśliła, że po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz z zeznaniami świadków, nie znalazła ona żadnej wzmianki aby W. A. był osobą chorą psychicznie. Nadużywał on alkoholu przez wiele lat, wielokrotnie przebywał w szpitalach, gdzie przechodził cały program odwykowy oraz detoksykację. Po opuszczeniu szpitala każdorazowo powracał do picia, abstynencję zachowywał najdłużej przez 3 tygodnie. Nie ma dowodów, aby występowały u niego objawy psychopatologiczne tj. że był osobą chorą psychicznie. W jednym z dokumentów medycznych znalazła się wzmianka o podejrzeniu zespołu psychoorganicznego, ale nawet jeżeli istniał to na pewno przy stopniu swojego nasilenia nie powodował całkowitej niezdolności do pracy. Dodatkowo biegła zauważyła, iż wnioskodawca był dopuszczony do egzaminu z zakresu prawa jazdy, zdał egzamin teoretyczny i przystąpił do praktycznego. Świadczy to, iż w dniu śmierci nie był on osobą chorą psychicznie.

Sąd uznał, że opinie biegłych, wraz z uzupełnieniem są jasne i logicznie argumentowane i uznał je za wiarygodne. Sąd podniósł, że pełnomocnik wnioskodawców wnosząc zastrzeżenia do wywołanej w sprawie niniejszej opinii, wniósł o uzupełniające przesłuchanie biegłych oraz dodatkowo przesłuchanie w charakterze świadka D. A. na okoliczność sposobu zachowania W. A. w okresie uzależnienia oraz towarzyszących uzależnieniu objawów psychotycznych, mogących świadczyć o niezdolności do pracy. Wnioski te zostały przez Sąd uwzględnione, Sąd przesłuchał wnioskodawców oraz świadków zgłoszonych przez stronę odwołującą na okoliczności podnoszone w pismach procesowych. Następnie biegli psychiatra i gastrolog, po ponownej analizie akt oraz zapoznaniu się z zeznaniami wydali opinię uzupełniającą, a biegła psychiatra opiniowała dodatkowo na rozprawie w dniu 13 października 2015 roku, na której potwierdziła zaś na rozprawie swoje wcześniejsze wnioski i podkreśliła z całą stanowczością, iż na podstawie przedstawionej dokumentacji i zeznań opisujących zachowania zmarłego kilka lat przed śmiercią, nie można stwierdzić iż był on osobą chorą psychicznie w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Sąd podniósł, że istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawcy spełniają warunki do nabycia prawa do renty rodzinnej, na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.).

W świetle wskazanego przepisu renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

Renta rodzinna jest uzależniona od tego, czy zmarły członek rodziny spełniał warunki wymagane do nabycia prawa do renty lub emerytury. Stanowi więc pochodną emerytury, bądź renty z tytułu niezdolności do pracy zmarłego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 stycznia 2000 r., II UKN 321/99, OSNAPiUS 2001, Nr 11, poz. 389).

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia warunki określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych:

1/ jest niezdolny do pracy;

2/ ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3/ niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11 -12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wymagany w punkcie 2 okres składkowy i nieskładkowy uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie, co najmniej 5 lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, przy czym okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (art. 58 ust 2).

Jak ustalono w niniejszej sprawie zmarły legitymował się okresem składkowym wynoszącym 24 lata, 10 miesięcy i 23 dni. Organ rentowy wyliczył ten okres w sposób prawidłowy, zaliczył okresy opieki nad córką K., od 1 czerwca 2000 roku do 31 grudnia 2001 roku oraz okres pobierania stypendium z tytułu przygotowania zawodowego od 30 września 2007 roku do 9 marca 2008 roku. Obecnie strona odwołująca nie kwestionowała tej okoliczności. Jak wynika z pisma procesowego z dnia 21 kwietnia 2015 roku jedyne rozbieżności w zaliczeniu okresów składkowych pomiędzy stronami występują w zakresie zaliczenia okresów prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazane przez pełnomocnika skarżącego okresy prowadzenia tej działalności obejmują okresy od 26 listopada 1991 roku do 31 grudnia 1999 roku oraz od 21 kwietnia 2002 roku do 10 lipca 2003 roku. Zakład zaliczył natomiast okresy od 1 grudnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku i od 4 czerwca 2002 roku do 10 lipca 2003 roku. Ograniczenie to wynikało, że okres prowadzenia działalności nie pokrywał się z potwierdzonymi okresami opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tego tytułu. Wnioskodawcy nie przedstawili zaś żadnych dowodów, na okoliczność opłacania składek przez zmarłego w okresach od 26 listopada 1991 roku do 30 listopada 1991 roku, od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 1999 roku oraz od 2 kwietnia 2002 roku do 3 czerwca 2002 roku.

Analizując dalej przepisy dotyczące przyznawania renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd wskazał, że w świetle zaś art. 58 ust 4 ustawy - przepisu art. 57 ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Art. 58 ust. 4 dodany został przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z dnia 8 września 2011 r.) zmieniającej nin. ustawę z dnia 23 września 2011 roku. Argumentacja podnoszona przez skarżących dotyczy więc poprzednio obowiązującego stanu prawnego. Przed wprowadzeniem art. 58 ust 4 przyjmowane było, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy - (art. 57 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. To właśnie na tle poprzedniego stanu prawnego zapadła powoływana przez pełnomocnika wnioskodawców uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 roku (I UZP 5/05).

Odnośnie zaś ustalenia u W. A. niezdolności do pracy przed datą zgonu Sąd wskazał, że z przeprowadzonego obecnie postępowania, wynika jednoznacznie, iż zmarły nie był niezdolny do pracy przed datą śmierci tj. przed dniem 4 lutego 2013 roku. Przyjmując zaś tą datę, zgodnie z domniemaniem prawnym, za datę powstania niezdolności do pracy, należy uznać, iż nie udowodnił on w poprzedzającym ją dziesięcioleciu 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Tak więc w niniejszej sprawie Sąd ustalił, w sposób nie budzący wątpliwości, iż zmarły w dniu 4 lutego 2013 roku W. A. nie spełniał warunków do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Tym samym u wnioskodawców nie mogło powstać prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją przez wnioskodawców.

Apelacja zarzuca:

- naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:

- art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227) poprzez bezpodstawne przyjęcie, że W. A. nie spełniał warunków koniecznych dla ustalenia prawa do renty,

- art. 58 ust 1, 2 ustawy poprzez bezzasadne przyjęcie, że 5 –cio letni okres zatrudnienia powinien przypadać przed zgłoszeniem wniosku o rentę,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego przez niewłaściwe ustalenie okresów pracy i innych okresów podlegających zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego, co w efekcie spowodowało przyjęcie, że W. A. posiada staż wynoszący jedynie 24 lata 10 miesięcy i 23 dni, podczas gdy suma stażu wymienionego w decyzji ZUS z 21 marca 2013 roku - czyli 23 lata 7 miesięcy i 23 dni, powiększona o zaliczony decyzją z 4 czerwca 2013 roku okres sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem od 1 czerwca 2000 do 31 grudnia 2001 oraz okresy przygotowania zawodowego stanowi łącznie okres 26 lat 1 miesiąca i 3 dni , który to okres uprawnia i zobowiązuje do przyznania renty rodzinnej na rzecz ubezpieczonych,

- pominięcie obowiązującej wykładni przepisu art. 58 ust 2 ustawy, co spowodowało bezpodstawne przyjęcie i zastosowanie warunku, że w ostatnim dziesięcioleciu W. A. winien był posiadać 5 letni okres składkowy i nieskładkowy, a skoro takiego okresu nie posiadał to renta rodzinna nie przysługuje.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosili o zmianę wyroku w całości i przyznanie ubezpieczonym prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu pierwszej instancji celem jej ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo dokładne postępowanie dowodowe, z którego wynika jednoznacznie, iż W. A. nie był niezdolny do pracy przed datą śmierci tj. przed dniem 4 lutego 2013 roku. Przyjmując zaś tą datę, zgodnie z domniemaniem prawnym, za datę powstania niezdolności do pracy, stwierdzić należy, że zmarły nie posiadał w poprzedzającym ją dziesięcioleciu 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Wobec nie stwierdzenia u wnioskodawcy wcześniejszej daty powstania niezdolności do pracy w tym także całkowitej niezdolności do pracy przed 23 września 2011 roku - (art. 58 ust. 4 dodany został przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z dnia 8 września 2011 r.) zmieniającej nin. ustawę z dniem 23 września 2011 roku , bezprzedmiotowym jest odnoszenie się do ogólnego stażu ubezpieczonego, bowiem nie jest sporne, że wnioskodawca nie osiągnął 30 letniego okresu składkowego o którym mowa w art. 58 ust. 4.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, w sposób nie budzący wątpliwości, iż zmarły w dniu 4 lutego 2013 roku W. A. nie spełniał warunków do uzyskania renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Tym samym u wnioskodawców nie mogło powstać prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

W tym stanie rzeczy nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, apelacja stanowi powielenie argumentacji zawartej w poprzednio złożonym środku odwoławczym.

Analiza i wykładnia zarzucanych przepisów przedstawiona została zarówno w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lipca 2014 roku, jak w motywach zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.